

TIFFANY REISZOVÁ

MILENKA
RODENÍ HRIEŠNICI

TIFFANY REISZOVÁ

MILENKA

RODENÍ HRIEŠNICI

4. KNIHA

Roky v znamení rubína

Z anglického originálu The Mistress (Published by Harlequin Books S. A.) preložila Dana Petrigáčová

Zodpovedná redaktorka: Eva Andrejčáková
Korektúra: Darina Kližanová
Konzultantka: Tatiana Červená

Translation © 2022 by Dana Petrigáčová
Copyright © 2013 by Tiffany Reisz
Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o., Šamorín
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Foto na obálke: Shutterstock, Boris Popchinskiy
Návrh obálky: Keke
Grafická úprava Design Amorandi

Pre čitateľov nad 18 rokov

ISBN 978-80-89761-91-3
EAN 97880-89761913

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani byť prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicke, kopírovaním, nahrávaním, alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

*Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré; tým,
čo sú povolání podľa jeho rozhodnutia.
– Rimanom 8:28*

Dáma či tiger?
– *Frank Stockton*

Prvá část
V ZAJATÍ

1

Kráľovná

.....

Keď sa Nora prebrala, znova mala pätnásť.

Určite. Ako inak by sa dala vysvetliť studená továrenská stolička, na ktorej sedela, nemilosrdné kovové putá na jej zápästiach a hrôza v srdci?

Uboľená a zmätená Eleanor Schreiberová otvorila oči a zodvihla hlavu. Vo výsluchovej miestnosti na policajnej stanici sedel oproti nej nový kňaz vo Svätom srdci. V sobotu o tretej nadržanom, rovno pred ňou – sotva tridsaťročný v tvári, no s očami starca, čo azda ešte zažil Krista. Tak trochu dúfala, že ho naozaj videl. Zaujímalo ju totiž, aký bol Ježiš vysoký.

Kňaz – otec Stearns pre cirkev, no pre ňu Søren – neprehovoril. Len sa na ňu uprene díval s nepatrným úsmevom na perách. Aspoň niekto mal radosť z jej mizérie. Kde sa podel jej otec? Mal by tu s ňou teraz byť. Potrebovala svojho otca, nie tohto otca. Kvôli nemu ju zatkli na Manhattane tesne pred svitaním. Ale nie. Bol tu s ňou len tento kňaz a túžba zmazať mu úsmev z tej jeho dokonalej tváre.

„Tak rada by som sa vás opýtala...“ rozhodla sa vziať situáciu do svojich rúk a ako prvá prerušiť mlčanie. „Vy ste jeden z tých kňazov, čo šukajú malých miništrantov?“

Sama presne nevedela, v akú reakciu dúfala, no kňaz jej ju nedoprial.

„Nie.“

Eleanor sa zhlboka nadýchla a nosom sťažka vypustila vzduch.

„Škoda.“

„Eleanor, možno by sme sa mali porozprávať o nepríjemnej situácii, v ktorej sa práve nachádzaš.“

„Som v riadnej šlamastike.“ Prikývla, dúfajúc, že ho rozčúli. Zbytočne. Pred tou nocou sa stretli dvakrát a ona zakaždým robila, čo mohla, aby sa mu dostala pod kožu. Bez šance. Bol k nej milý a zároveň úctivý. Na také správanie nebola zvyknutá.

„Bola si zatknutá pre podozrenie zo závažnej krádeže áut. V Manhattane dnes v noci podľa všetkého zmizlo päť luxusných automobilov v celkovej hodnote štvrtí milióna dolárov. Nevieš o tom náhodou niečo?“

„Využívam svoje právo nevypovedať. Tak sa to hovorí, však?“

„Na súde áno. Ale mne povieš pravdu.“

„Nemyslím si, že o mne chcete vedieť pravdu, Søren,“ odvetila takmer šeptom. Nebola hlúpa. Stačilo jej naňho pozrieť a hneď vedela, že nemajú nič spoločné. Z neho sršali peniaze, hovoril ako pracháč. Mal najbelšie nechty, aké kedy videla, a ruky ako z mramoru. Celý vyzeral ako umelecké dielo – ruky, tvár a pery, výška a krása... A naproti tomu ona – zošúpaný čierny lak na nechtoch, premočená od dažďa, počas ktorého ju zatkli, vlasy v tenkých vlnách spadnuté do tváre, beznádej a celý jej život jedna veľká havária.

„Neexistuje nič, čo by som o tebe nechcel vedieť,“ odvetil Søren a zdalo sa, že to myslí vážne.

„A ubezpečujem ťa, že nič, čo mi povieš, ma nevyvedie z miery, ani ma neznechutí. Nič ma nedonúti zmeniť na teba názor.“

„Zmeniť názor? Vy už na mňa máte názor? Ako znie rozsudok?“

„Jednoducho – chcem a dokážem ti pomôcť dostať sa z nepríjemnosti, do ktorej si sa dostala.“

„Môžeme tomu hovoriť ‚šlamastika‘? Znie to menej desivo než nepríjemnosť.“

„Je to pohroma, mladá dáma. Za to, čo si dnes urobila, by ťa pokojne mohli na dlhé roky zavrieť do nápravného ústavu pre mladistvých. Jedno z áut, ktoré si ukradla, patrilo dôležitému a vplyvnému človeku a očividne si zaumienil, že neuvidíš denné svetlo, kým nedovršíš dvadsaťjeden rokov. Zachrániť ťa pred nápravným ústavom si bude z mojej strany vyžadovať veľa úsilia. Našťastie, mám dobré kontakty. Vlastne poznám niekoho, kto má dobré kontakty. Bude to stáť veľa času a peňazí,“ povedal tónom, akoby sa na to míňanie času a peňazí tešil, čo však nedávalo zmysel. Lenže nič, čo sa týkalo tohto muža a jeho záujmu o ňu, nedávalo zmysel.

„A vy si kvôli mne dáte všetku tú námahu... prečo?“ Eleanor dvihla mierne hlavu a pozerala mu rovno do očí.

„Lebo nie je nič, čo by som neurobil, aby som ťa ochránil, Eleanor. A zachránil. Nič.“

Celým telom Eleanor prešli zimomriavky. Nieкто prešiel po jej hrobe, ako zvykla hovoriť jej stará mama. Nikdy nechápala, čo to znamená, aký je to pocit. Až doteraz.

„Lenže moja pomoc má svoju cenu.“

„Jasné.“ Eleanor sa uškrnula. „Takže sa dostávame k mojej prvej otázke a šukaníu detí v kostole. Nuž, ak na tom trváte...“

„Ceniš si samu seba ako božie dieťa iba natoľko, že jediné, čo by som podľa teba mohol chcieť, je mať s tebou sex?“

Tá otázka Eleanor tak zasiahla, až ňou myklo. No nedovolila, aby si všimol, že ju vyviedol z rovnováhy. Matka sa jej zriekla. Otec bol už pravdepodobne za horami za dolami. Starým rodičom už veľa rokov života neostávalo. Celá jej budúcnosť bola pochovaná. No aj tak by nedovolila, aby ju niekto pripravil o hrdosť. Tá jediná jej ostala. Aspoň zatiaľ.

„Takže to mám brať ako nie?“

Søren nadvihol pri pohľade na ňu obočie a ona sa takmer zachichotala. Ten chlap sa jej začínal páčiť. Už teraz sa doňho zamilovala – doslovne, úplne až za hrob a navždy. Nikdy by nebola povedala, že sa jej napokon zapáči.

„Presne tak. Za svoju pomoc od teba budem niečo žiadať.“

„Vždy takto rozprávate?“

„Myslíš artikuláciu?“

„Áno.“

„Áno.“

„Divné. Takže čo ma to bude stáť? Dúfam, že nie prvorodné dieťa. Nechcem deti.“

„Moja podmienka je jednoduchá – za svoju pomoc ťa iba žiadam, aby si odteraz robila všetko, čo ti poviem.“

„Robila všetko, čo mi poviete?“

„Áno. Chcem, aby si ma poslúchala.“

„Odteraz? To akože... ako dlho?“

Potom sa usmial a ona vedela, že by sa mala báť, no niečo v jeho úsmeve... Prvý raz v tú noc sa cítila v bezpečí.

„Navždy.“

„Vstávaj, Šípová Ruženka.“

Počula hlas zafarbený francúzskym prízvukom a snažila sa nevnímať si ho rovnako ako všetky hlasy s francúzskym prízvukom. Posledné, čo Nora chcela, bolo zobudiť sa. Snívalo

sa jej so Sørenom, keď mal dvadsaťdeväť a ona pätnásť a ich príbeh sa práve začínal. Vedela, že ak otvorí oči, je dosť možné, že uvidí koniec toho príbehu. Preto chcela ostať ponorená do sna, a aj by sa jej to podarilo, keby jej jemné studené prsty netancovali po tvári ako pavúcie nohy.

Nora otvorila oči.

2

Král

.....

Kingsley Edge stál pred zrkadlom vo svojom obrovskom šatníku, prezliekal si roztrhanú košeľu a obzeral si pritom rany. Mramorové modriny, ktoré na ňom zanechal Søren po ich spoločnej noci, už medzičasom zmenili farbu z červenej na čiernu. Mohol kňaza nenávidieť za rany na tele, ktoré mu pripomínali noc, aká sa už nikdy nezopakuje. No stále ich miloval rovnako, ako keď boli chlapi. Nosil ich ako čestné odznaky, omnoho radšej než jazvy na hrudi, ktoré mu uštedrili zbrane nepriateľov.

Rukou si siahol na najhoršiu zo starých rán – jazvu na ľavej časti hrude, len niekoľko centimetrov od srdca. Zvláštne zranenie vyzeralo skôr, akoby ho dobodali než postrelili. Ktovie? Možno aj.

Z misie, odkiaľ si ju priniesol, presnejšie, odkiaľ si priniesol dve zo štyroch rán po guľkách, si nepamätal takmer nič. Jeho myseľ tú spomienku pochovala a on ju netúžil vyhrabať. Zobudil sa v parížskej nemocnici... nikdy na tú chvíľu nezabudne. Pravdepodobne na ňu bude myslieť aj na smrteľnej posteli. Tá nemocničná posteľ... mala byť jeho smrteľnou, mohla byť...

Keby ho nenavštívil on.

Pomaly, s námahou nadobúdala vedomie. Na ceste k svetlu sa plazil temnotou. Štveral sa z priepasti liekov a bolesti, trpké bolesti a neúspechu misie. Začínal vnímať biele svetlo izby, no oči držal zavreté, nedokázal sa ešte pozrieť do slnka.

Spoza chrbta počul tiché hlasy – jeden ženský, krehký a opatrný, druhý mužský, panovačný a neústupčivý.

„Prežije,“ povedal mužský hlas po francúzsky. Nebola to otázka, ktorú sa opýtal ženy, ale rozkaz.

„Samozrejme, urobíme preňho všetko, čo bude v našich silách.“ Žena povedala: samozrejme. *Bien sûr*. No Kingsley v jej hlase počul, že klame.

„Urobíte preňho všetko. Všetko. Odteraz je vašim jediným pacientom. Vašou jedinou starostou.“

„*Oui, mon père. Mais...*“ *Mais...* lenže strach v hlase ju prezradil. *Mon père?* Kingsleyho zmätená myseľ sa snažila uchopiť tie slová. Jeho otec bol už roky mŕtvy. S akým otcom sa rozprávala?

„Nech je jeho život pre vás taký vzácny ako váš vlastný. Rozumiete?“

A bolo to jasné. Kingsley by sa v polospánku usmial, keby nemal v hrdle trubičky. Vedel rozpoznať smrteľnú hrozbu, keď ju začul. *Nech je jeho život pre vás taký vzácny ako váš vlastný...* Takej francúzštine rozumie každý. *Ak prežije on, prežijete aj vy. Ak zomrie, vy...*

Lenže komu by na ňom tak záležalo, že by sa dokonca vyhrážal? Keď vstúpil do *le Légion*, ako najbližšiu rodinu uviedol len jednu osobu. Jedinú. Žiadnu inú rodinu už nemal. A predsa to vôbec nebol člen rodiny. Prečo by za ním teraz prišiel práve on?

„Bude žiť,“ slúbila žena, no tentoraz nedodala „*mais*.“

„Dobre. Všetky náklady súvisiace s jeho pohodlím a zdravím beriem na seba.“

Sestra, či možno doktorka, znova sveto-svete slúbila, že urobí všetko. Zaručila sa, že pacient odtiaľ vyjde živý a zdravý. A potom sa ešte raz zaviazala, že podnikne všetko, čo bude v jej silách, a ešte čosi navyše. Múdra žena.

Kingsley počul, ako odchádza. Zvuk jej klopajúcich podpätkov po dlažbe bol rovnako iskrivý a pohotový ako jej hlas. Keď sa vytratil, Kingsley vedel, že sú s návštevníkom v izbe sami. Snažil sa otvoriť oči, no nemal dostatok síl.

„Oddychuj, Kingsley,“ ozval sa hlas znova a na čele pocítil ruku... nežnú, akoby patrila milencovi, jemnú ako otcovský dotyk.

„Môj Kingsley...“ hlas si povzdychol a Kingsley v ňom začul zmes frustrácie a pobavenia. Pobavenia alebo niečoho podobného. „Odpusť, že ti to hovorím, ale myslím, že je načase, aby si si našiel inú záľubu.“

A potom sa Kingsleymu podarilo usmiať aj napriek trubičkám v hrdle.

Ruka mu sklzla z tváre a pocítil niečo na prstoch. Znova ho zahalila temnota, no nie nekonečná, skôr spánok... a keď sa zobudil, trubičky boli preč a dokázal znova vidieť, rozprávať a dýchať. A vec, ktorá sa dotýkala jeho prstov, bola obálka s dokladmi k účtu v švajčiarskej banke, ktorý niekto otvoril na jeho meno – účtu, na ktorom bolo zhruba tridsaťtri miliónov amerických dolárov.

Vzal si peniaze a poslúchol radu svojho jediného návštevníka v nemocnici. Vrátil sa do Ameriky, krajiny, kde kedysi zažil skutočné šťastie.

A urobil tam to, čo mu prikázali.

Našiel si novú záľubu.

Kingsley sa obliekol. Košeľu si zastrčil do nohavíc. Navliekol a pozapínal si čierno-striebornú vyšívajú vestu. Znova vyzeral štýlovo a prefikane, oboje naraz. Domácnosť tušila,

že sa niečo stalo, a pre ich dobro bude hrať svoju zvyčajnú úlohu nebojácneho šéfa, len aby ich upokojil. V skutočnosti sa však nikdy v živote tak nebál, dokonca ani v ten deň v nemocnici.

Prehodil si sako a odstúpil od zrkadla. Vo svojom svete ešte nikdy nemusel riešiť takú závažnú krízovú situáciu. Hneď ako si vybudoval svoje Podsvetie, impérium sadomaso nočných klubov pre uspokojovanie bohatých a mocných, rovnako ako vystrašených a hanblivých, začal si hromadiť materiál na vydieranie všetkých policajných špičiek a politikov, mediálnych osobností, mafiánov a kohokoľvek, kto by ho teoreticky mohol ohroziť. Teraz ho však dobehol jeho najväčší strach, že niekto, tentoraz však skutočne, ublíži obyvateľovi jeho kráľovstva. A na vine bol len on sám.

Keď vyšiel zo spálne, na chodbe stretol Sophie, svoju nočnú sekretárku. Vysypala naňho pol tucta odkazov a stretnutí.

„Zrušte všetky stretnutia,“ nariadil, keď prišli ku schodom. „Ignorujte odkazy.“

„*Oui, monsieur.* Pán Fiske je vo vašej pracovni.“

Dobre, Griffin prišiel tentoraz včas.

Prepustil Sophie a vybral sa do svojej pracovne na treťom poschodí. Griffina v nej našiel stáť pri okne, tichým hlasom rozprával niečo mužovi stojacemu vedľa neho. Kingsley ich chvíľu sledoval, čakal, či si ho všimnú. No oni boli zaslepení láskou. Griffin vzal do dlaní tvár svojho nového milenca, Michaela. Jeden bozk prešiel do druhého a niečo mu pošepkal. Michael prikývol a privinul sa ku Griffinovi, a keď sa jeho strieborné oči konečne pozreli na niečo iné než Griffina, Kingsley v nich uvidel zdesenie.

Súcitil s ním.

„Mal si svojho maznáčika nechať doma,“ neodpustil si Kingsley podpichnutie.

Griffin nadvihol bradu, keď Michaela vlastnícky objal okolo pliec a pritiahol si ho tesne k hrudi.

„Nieкто má Noru, King. Nespustím Micka z očí, kým ju nedostaneme späť.“

„Tvoj maznáčik nie je v nebezpečenstve. Myslím si, že ani *la maîtresse* nie je. Zatiaľ.“ Tie slová vyslovil sebavedome a dúfal, že jeho polopravde uverili.

„Je mi to jedno. Chránime si náš majetok. Ty a Søren ste ma to naučili.“

„*C'est la guerre.*“ Povzdychol si. Kingsley mu nemohol odporovať. Neposlal Juliette preč práve preto? Aby chránil svoj majetok?

„Počuj, a kde je vlastne Søren?“ zaujímal sa Griffin.

„V tejto chvíli nevie, kde mu hlava stojí.“ Kingsley sa rozhodol, že nebude vysvetľovať, ako je jeho odpoveď takmer doslovne pravdivá.

„Vieme teda niečo? Čokoľvek?“

Kingsley pokrčil plecami.

„Je to na dlho. Dlhý príbeh a strata času rozprávať ho celý. S kňazom máme starého nepriateľa, o ktorom sme si mysleli, že je dávno mŕtvy. Lenže ona žije. Nevie, o čo jej ide, ale určite sa s nami zahráva.“

„Noru uniesli. Čo za sprostú hru to je?“

„Veľmi nebezpečná hra. Našťastie, ja som tak trochu odborník na nebezpečné hry.“

„Dolámem nohy každému, na koho ukážeš,“ ponúkol sa Griffin a Kingsley sa nepatrne zasmial.

„Vážim si tvoju ponuku, *mon ami*. Myslím, že v prípade tohto protivníka bude potrebnější jemnější prístup. Od teba potrebujem...“ Kingsley si siahol do vrečka a vybral strieborný krúžok na kľúče zdobený *fleur de lis*. Bolo na ňom osem kľúčov – po jednom od každého z jeho klubov a jeden od mestského domu. „Istý čas budem zaneprázdnený touto ne-

príjemnou záležitosťou. Nieкто sa za mňa musí postarať o impérium.“

Griffin naňho vypeštil tmavé oči. Natiahol ruku a Kingsley mu do nej vložil kľúče.

„Kľúče od kráľovstva,“ povedal Griffin. „Povedal by som vďaka za tú česť, ale viem, že mi ich dávaš len preto, lebo nemáš na výber.“

„Na výplatnej páske mám mraky zamestnancov, široký výber. Dôverujem tebe. Ty budeš vedieť udržať všetkých pod kontrolou, kým sa vrátim.“

„Vieš, kde je Nora? Vieme vôbec niečo? Nemyslíš, že by sme mali zavolať –“

„Políciu? Viem, s kým máme dočinenia, a som si pomerne istý, čo chce. Políciu by som nevolal, ak nechceš, aby *la maîtresse* zomrela.“

Michael sa nadýchol pri slove *zomrela* a Kingsley sa musel ovládnuť, aby neprekrútil oči. Chudák chlapec, taký mladý a nevinný. Pod touto strechou mu tá nevinnosť dlho nevydrží.

„Ak nieкто ublíži Nore...“ Griffinove slová ostali visieť vo vzduchu ako nevyslovená vyhrážka, ktorá hovorila viac než akékoľvek iné slová.

„Ak nieкто ublíži Nore, budeš sa musieť na svoju pomstu postaviť do radu. Poznám niekoľkých, čo by na ňu mali väčšie právo.“

„Jasná vec.“

„Teraz choď za Sophie. Povie ti všetko, čo potrebuješ vedieť. Nezabudni, že v tomto svete je lepšie, keď sa ťa boja, než by ťa mali milovať. Drž všetkých na uzde. Vládni pevnou rukou. Ak chceš, môžeš zostať v dome. Aj tvoj maznáčik. No nech už budete robiť čokoľvek, nevstupujte do mojej izby.“

„Chcem vedieť prečo?“

„Non.“

Griffin prikývol a kľúče si strčil do vrečka.

„Postarám sa o impérium a ty nájdeš Noru, platí?“

„Taký je plán.“

Griffin nasledovaný Michaelom sa pobral k dverám. Vo dverách Michael zastal a otočil sa.

„Pán Edge?“

„Áno, Michael?“

Mladík sa na chvíľu odmlčal a Kingsley počkal. Inokedy by niekoho pokarhal za to, že ho oslovil. Správne bolo *monsieur*, Kingsley, pán K. alebo vôbec nič. No dnes si na také veci vôbec nepotrpel.

„Ja len, že...“ prehovoril Michael znova a Griffin mu utešujúco položil ruku na chrbát. „Nora je moja kamarátka.“

„Viem, že je.“

„Nemám veľa priateľov.“

„Nájdem ju,“ slúbil Kingsley. „Privediem ju domov.“

„Ďakujem. Vlastne... *merci*.“

Kingsley venoval Michaelovi na rozlúčku úsmev a spolu s Griffinom vyšli z pracovne. Max, jeden z jeho psov, k nemu pomaly podišiel a štuchol ho do ruky. Pohladil zvieru a spomenul si na Sadie, jedinú sučku v jeho svorke rotvajlerov. Zomrela. Bodli ju do srdca. Urobila to jeho vlastná sestra? Vrazila nôž do hrude zvieraťa? Určite jej niekto pri týchto hrách pomáhal. Nech si o Nore Sutherlinovej myslel kto chcel, čo chcel, bola to bojovníčka, silná a odolná žena, ktorá by inú ženu dokázala premôcť. Narodila sa s obrovskou silou a život ju ešte viac zocelil. Podriadenie sa sadistovi ju urobilo nezničiteľnou. Práca dominy ju skazila. Raz či dvakrát dokonca zlomila aj jeho. No všetko bola iba hra. Muži platili za privilégium dať sa ňou zlomiť. Lenže teraz bola v skutočnom nebezpečenstve. Toto nebol sadizmus ani nejaká hra medzi dvoma dospelými, ktorí s ňou súhlasili. Bolo to násilie, skutočné násilie a nebezpečenstvo, bezprostredná hrozba. Videl ju s mimoriadnou zručnosťou šľahať v hrubých krvavých pá-

soch telo masochistického klienta, no tiež videl, aká bola zdesená, keď ju duševne narušený fanúšik na autogramiáde jej vlastnej knihy napadol nožom.

Kingsley si s povzdychom prešiel po vlasoch a silno si pošúchal tvár. Kiežby zazvonil telefón. Kiežby prišiel list s požiadavkami a vyhrážkami. Táto nebezpečná hra sa len začala. Marie-Laure postavila šachovnicu. Aký bude jej prvý ťah?

„Marie-Laure...“ zašepkal si pre seba. „Na čo čakáš?“

„*Monsieur?*“

Kingsley sa otočil a zadíval sa na svoju sekretárku.

„Sophie, so všetkým, čo potrebujete, sa obráťte sa Griffina.“

„Hovorí, že prišiel len za vami.“

„Radšej nech je to niekto dôležitý.“ Kingsley sa vybral k dverám. Možno Marie-Laure urobila prvý ťah.

„Myslím, že je,“ povedala Sophie s vypleštenými vystrašenými očami. „Tvrdí, že je snúbenec Nory Sutherlinovej.“